

De Wildenborcher

September 2009

"Beste buurtgenoten"

De zomervakantie is al weer voorbij als u deze derde Wildenborcher van 2009 te lezen krijgt.

Velen zullen in de zomer een rustperiode kunnen nemen, maar een heel aantal mensen heeft het dan juist extra druk zoals de campinghoudster die werd geïnterviewd door Lucie. Ze vertelt over de gezelligheid en 'Het leven met de seizoenen' net zoals op het boerenbedrijf.

Vakantie houden kan ook betekenen een uitdaging aangaan, we volgen Johan Pardijs met zijn oldtimer trekker op Elfstedentocht. Hij 'deed' deze route voor de 18de keer.

Hoe u de zomer ook doorbracht, we hopen dat het een goede tijd voor u was en dat u weer 'fris' het verenigingsseizoen ingaat.

In de agenda op de laatste pagina staat vermeld wanneer de diverse verenigingen in of vanuit de Kapel bezig zijn. Iedere vereniging wil er wel nieuwe leden bij hebben, ga er gewoon eens een keertje kijken. Bij het lezen van het verslag van de WVC proef je al een beetje de sfeer van zo'n verenigingsavond.

Na de vakantie begint de school weer. Sanne gaat ook naar school waar ze de jongste van de klas is, haar juf leert haar veel en het huiswerk is voor het baasje.

Herinnert u zich de fietstocht in mei nog? Onze twee verslaggeefsters Mariska en Julia fietsten mee. Ze genoten samen met nog 98 anderen van deze mooie route, maar het regende een beetje. Goed weer om een paar dagen later op het koetshuismarktje plantjes te kopen. Degenen, die de bon uit het februarinummer uitgeknipt hadden waren er. Ze genoten van de kasteeltuin en van de plantjes die nu nog bloeien in de eigen tuin.

Het Oranjefeest werd, zoals gewoonlijk, in de derde week van juni gehouden.

De Oranjecommissie was volop bezig met alle voorbereidingen toen geheel onverwacht één van hun actieve leden, Herman Klein Brinke, overleed.

Jennine Staring schrijft een In Memoriam. U kunt vervolgens lezen over de herdenkingsbomen in de tuin, bij één daarvan wordt nu ook aan Herman teruggedacht.

De barbecue en het Oranjefeest gingen door, maar het voelde anders. De spelletjesmiddag begon, na de opening, met één minuut stilte....

Op de barbecue avond konden we in de kapel de ingelijste foto's aan de wand bekijken.

Frieda heeft er veel werk aan gehad, het resultaat is prachtig. De kinderspelen, daaraan deden een heleboel kinderen mee, maar wat gebeurt er achter de schermen? Betsy Abbing werd er over geïnterviewd. En de schutterskoning 2009 schrijft zelf zijn verhaal. Johan Braakman en Hendrik Jan Meulenbrugge zorgden voor de foto's op 19 en 20 juni.

Krijgen we volgend jaar Lammetjespap op het Wildenborchs feest? Ga thuis maar vast eens proeven hoe het volgens het recept van Landrot smaakt. Marjo stuurt gewoonlijk een recept in. Door ziekte en een ingrijpende operatie was dat nu niet mogelijk. We wensen haar sterkte bij het herstel en vertrouwen.

Vrijdagavond 9 oktober worden we allemaal in de Kapel verwacht, heel spannend wat er staat te gebeuren. En voor het einde van het jaar valt er veel te lachen wanneer de toneelvereniging uitvoering geeft.

Verder kunt u lezen;

Even voorstellen: Willemien, de vrouw van René. Welkom!

Kinderpraat, verzameld door Jenny, dit staat nu in stukjes op verschillende bladzijden. Landrot vertelt over de tijd toen hij vierde stuurman was. En natuurlijk een terugblik op de Staringavonden, die zoals elk jaar, op de laatste donderdag van juli en de eerste donderdag van augustus gehouden werden. Het Duo Marianne en Hendrik nam na 6 jaar afscheid.

We beginnen deze keer met "Verdriet en blijdschap in de Wildenborch", een stuk waar een ieder zich op enige wijze in zal herkennen.

Met dank aan allen die meewerkten aan dit septembernummer,
Namens de redactie,
Joke Wiltink.

Verdriet en blijdschap in de Wildenborch

De laatste tijd lijkt het wel 'sclering en inslag' in de Wildenborch. In een korte periode hebben wij als (ex-)bewoners van dit buurtschap heel wat zorgen en verdriet de revue zien passeren. Er waren mensen die vorig jaar slecht nieuws kregen te horen en na een heel spannende tijd gelukkig goed nieuws ontvingen.

Ook nu zijn er weer mensen die in zo'n periode van spanning zitten. Vragen zoals: is er een behandeling mogelijk en zo ja, zal die behandeling aanslaan.....

Er vielen mensen weg. Na een ziekte of heel plotseling, zelfs voor de geboorte.

Hoe kun je een groot gemis en verdriet verwerken, hoe kun je daar mee omgaan? Voor de mensen die het aangaat het moeilijkste van allemaal, maar als familie, vrienden of buurt ook best moeilijk.

Hoe kun je iemand tot steun en/of troost zijn? Het is niet voor te stellen hoe het is en voelt, als je zelf niet in die schoenen hebt gestaan of staat. Vooral als het met jezelf en geliefden om je heen allemaal zo goed mag gaan. Je wordt met de neus wel weer op de feiten gedrukt, hoe beperkt geluk kan zijn. En misschien geeft het op die moeilijke momenten juist een bezwaard gevoel dat het jezelf zo goed gaat. Toch mogen we die momenten best koesteren, moeten het zelfs koesteren. En ondertussen klaarstaan voor die ander in tijden van nood en verdriet en in tijden van geluk.

Gelukkig heeft het buurtschap tussen alle vreselijke gebeurtenissen door geluk mogen meemaken. Want, zoals hierboven al werd genoemd waren er mensen die na een flinke tijd van onzekerheid goed nieuws te horen kregen van de medici.

En we kregen, begin februari, het fijne bericht dat in het 't Meistershuus: Ole was geboren, zoon van Joost en Petra van der Velde, broertje van Fin en Mats.

Drie maanden later mochten Romée en Indy zich grote zussen noemen van Yora, want Paul en Liesbeth van Ark mochten een dochter ontvangen.

Eind juli werd aan de Mosselseweg Rick geboren, zoon van Bert en Suzanne Berenpas en broertje van Vera.

Er waren mensen die een jubileum konden vieren.

Maar laten we ook de nieuw gebouwde Kapel niet vergeten, waar verschillende activiteiten/bijeenkomsten voor ons buurtbewoners worden gehouden.

Ja, wij Wildenborchers mogen trots zijn op zo'n meelevend buurtschap. Laten we dat zo houden, want het is fijn om te weten dat er mensen zijn die om je geven en aan je denken.

Hopelijk komt er na al die regen en die enkele zonnestrallen, weer flink wat zonneschijn. Iedereen heel veel sterkte, geluk en gezondheid toegewenst.

Van de redactie:

Ons redactieteam is uitgebreid met 3 enthousiaste leden, Lucie, Julia en Mariska. Ze vinden het alle drie belangrijk dat ons buurtblad blijft voortbestaan. Een groei van 150 procent, dat betekent niet dat het blad ook in omvang toeneemt, maar wel dat het blad vier keer per jaar kan uitkomen en met bijdrage van u allemaal interessant, informatief en samenbindend voor de buurt kan zijn. Hopelijk zegt u ja als u door één van ons benaderd wordt voor een interview. De inhoud van zo'n vraaggesprek bepaalt u zelf! Lucie Bartel woont aan de Vennemansweg, Julia en Mariska heten van Ditshuizen, ze zijn schoonzussen van elkaar en wonen allebei aan de Stuwdijk. We hebben met elkaar afgesproken dat de opzet van de Wildenborcher hetzelfde blijft, de bedoeling is wel om ook kinderen erbij te betrekken, zodat we ook hen meer leren kennen en dat het blad ook voor hen aantrekkelijk wordt. We maken ruimte voor een activiteit zoals b.v. een kleurplaat of puzzel. Julia en Mariska gaan aandacht schenken aan de jongere generatie en aan nieuwkomers. Lucie zoekt vooral oude verhalen, die niet verloren mogen gaan.

Kunnen we verhalen van u, Wildenborchers, verwachten? Reinier zorgt voor de opmaak van het blad, hij kan het meeste met de computer. En ik, Joke, blijf het verzameladres. Ik zal jullie blijven vragen, herinneren om copy te sturen, het liefst natuurlijk per E-mail, maar een briefje in de brievenbus mag ook, gewoon iets komen vertellen of een foto brengen kan zelfs. Alle spontane inbreng voor ons blad is welkom.

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink	55 67 48 - wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	55 65 12 - reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	55 65 33 - info@luciebartel.nl
Julia van Ditshuizen	51 86 04 - hugojulia@hetnet.nl
Mariska van Ditshuizen	55 44 21 - mariskavanditshuizen@hotmail.com

Inzenden Copy volgende Wildenborcher vóór 1 november 2009

Naar wiltwess@hetnet.nl

Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

De afgelopen periode kregen we een aantal keren de vraag: "kunnen we ons abonneren op de Wildenborcher?" Neen, we hebben geen abonnementenadministratie, maarer worden wel kosten gemaakt. Op de nieuwjaarsreceptie in de kapel stond een bus, waarin ieder een vrijwillige bijdrage voor ons blad kon geven.

Misschien hebt u die bus niet gezien of was u die avond verhinderd.

Uw bijdrage is van harte welkom op bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

Boerenjongen

Ze liepen samen op het pad,
de hemel was bezaaid met sterren,
zwijgend kwamen ze bij de poort.
Geluidloos haalde hij de balken weg,
zij glimlachte niet, zij bedankte hem niet,
want ze wist niet hoe:
want hij was een boerenjongen
en zij een roodbonte koe.

(Engels volksliedje, ingezonden door Mien Oltvoort)

Kinderpraat:

Gr. 8. Leerling pingelt op tafel met zijn vingertoppen (alsof hij pianospeelt). Hij zegt:
"Hoe noem je dat ook al weer, een dashboard of zo??"

Andere leerling: "Nee, joh, een keyboard."

Gr. 4. Kind kijkt naar twee klussende mannen die thuis bezig zijn. De heren breken tegels uit de badkamer. Het kind vraagt aan haar moeder, terwijl ze toekijkt: "Wie heeft die geboekt? "

Gr. 8. Een leerling heeft het over een 'studijnen medicent'. Hij bedoelt 'student medicijnen'.

Gr. 6. "Nee, verder heb ik niks kapot, alleen mijn enkel is verstuifd. (=verstuikt)

In Memoriam:

Herman Klein Brinke

Precies negen maanden na het onverwachte overlijden van zijn vrouw Jurrie, kwam net zo plotseling het bericht dat Herman dood op de bank in zijn huis was aangetroffen. Wat een schok voor de jongens, de familie, de vrienden, de buurt. Herman, die zo dapper zijn leven weer vorm begon te geven. Die alleen verder moest en daar nooit over klaagde. Die met zorg en liefde het huis en de tuin, waar Jurrie zo van hield, verzorgde en onderhield. Er stonden binnen zelfs altijd bloemetjes op tafel. Zoals Jurrie dat deed. Herman miste haar heel erg, kon eigenlijk slecht zonder haar, maar had toch

de draad weer opgepakt. 'Ik moet verder,' zei hij dan en dat deed hij moedig. Zijn zusje Dinie keek regelmatig bij hem 'om de hoek' en wist dan te vertellen hoe goed Herman het in zijn eentje voor elkaar had. Hoe ook het contact met zijn zoons, Erik en Herco, zich verdiepte en opnieuw vorm kreeg. Wat mooi en bijzonder voor de jongens om zo dichtbij hun vader te zijn gekomen, ook al was het maar van korte duur.

Ook wat betreft zijn activiteiten had hij de draad weer opgepakt. En die activiteiten waren er vele. Vanaf zijn jeugd was Herman een actief baasje. Niet alleen deed hij graag aan van alles mee, maar hij stak ook daadwerkelijk de handen uit de mouwen en vervulde daarnaast ook veel bestuursfuncties. Hij was trouw aan de verenigingen waar hij aan verbonden was en wilde 'alles goed geregeld hebben'. Daar zette hij zich met hart en ziel voor in. Een kleine greep uit de verenigingen en de activiteiten, die op steun en enthousiasme van Herman konden rekenen:

De kanarievereniging, de Oranjevereniging van 't Medler (Herman was al eens (schutters)koning van 't Medler), de voetbalvereniging, de jachthoornblazers, de organisatie van de Barchemse Vierdaagse, de Fair bij kasteel Vorden, waar hij - met anderen - voor de bewaking zorgde. En nu heb ik zijn betekenis voor de Wildenborch nog niet genoemd. Jarenlang deed hij veel werk voor de Oranjevereniging - het Wildenborchs Oranjefeest. Op het laatste Oranjefeest hebben we daar men z'n allen bij stil gestaan. Na vele vele jaren het vogelschieten georganiseerd te hebben en de vogel gemaakt te hebben, werd Herman vorig jaar zelf schutterskoning. We hebben hem helaas niet eervol binnen kunnen halen. Wel heeft het Wilhelmus dit jaar ook een beetje voor hem geklonken: voor de koning van de Wildenborch. Ach...natuurlijk is er nog zo veel meer te vertellen over het leven van Herman. Iedereen die met hem te maken heeft gehad, diegenen die hem van vanuit zijn vroegste jeugd kennen, zijn familie en zijn vrienden Johan Pardijs en Jan Oplaat...zij allen zouden deze herinnering kunnen aanvullen met leuke en grappige verhalen, met dierbare momenten van vriendschap en liefde, van trouw en verantwoordelijkheid, van plezier en gezelligheid.

Zij zullen nog veel met elkaar over Herman praten. Hem gedenken, samen met Jurrie.

Nu staat het huis aan de Schoneveldsdijk leeg. Herman wilde het verkopen, wilde een nieuwe start maken in Barchem, waar hij zoveel contacten had. Nu zullen de jongens het op zich moeten nemen om het huis, waar ze in zijn opgegroeid, aan een ander over te doen, op te ruimen en leeg te halen. Ik weet zeker dat zij zullen kunnen rekenen op hun familie en hun vrienden. Maar uiteindelijk zullen ze het samen moeten doen. Samen zullen zij hun jeugd afronden, waar ze ongetwijfeld met veel warmte aan zullen terugdenken. En samen zullen zij hun ouders een blijvende plek in hun hart geven.

Jennine van de Plassche-Staring

In de tuin van De Wildenborch

In de tuin van de Wildenborch worden bomen gerooid, waaien bomen om en worden opgeruimd....Maar er worden ook bomen geplant. Zomaar 'gewone' bomen, omdat ze gezond en sterk zijn. Bijzondere bomen, met mooie namen, om het parkbos divers van samenstelling te houden. Ook worden al heel lang bomen geplant voor speciale gelegenheden/gebeurtenissen of ter herinnering aan dierbare personen. Over een paar van deze bomen zal ik iets vertellen.

- De Zelkova, in de wei, aan het begin van de oprijlaan, is geplant toen Michiel, onze zoon, werd geboren (1980).
- De Plataan, langs de kom in de wei, vóór het huis is op 8 oktober 1914 geplant door Mr. E. Brants, ter gelegenheid van de opening van de Julianaschool.
- De Vaantjesboom (Davidia), langs de oprijlaan, is geplant voor de geboorte van Hanneke (1978), onze tweede dochter.
- De Hopbeuk (Ostrya), even verder op, hebben wij geplant toen ons eerste kleinkind werd geboren: Hugo (2007).
- De Koningslinde op het pad naar de Kapel is geplant toen prinses Juliana - dit jaar precies honderd jaar geleden - werd geboren.
- De Cornus (controversa), in de bloemenwei bij het zwembad, is geplant voor de geboorte van onze oudste dochter Emelie (1976).
- De Sassafras, vlak bij het theehuisje bij de tennisbaan, staat daar ter herinnering aan mijn vader (overleden in 2005), die vaak in dat huisje met zijn honden zat te 'mijmeren'.
- De Nyssa sylvatica, in het Hagebos, langs de waterkant, is de 'geboortebom' van onze tweede kleinzoon, Lucas (2008).

Ter gelegenheid van het huwelijk van onze dochters hebben wij speciale rozensoorten geplant: een klimroos 'Wedding Day' en een mooie witte roos 'True Love'. Zo blijven herinneringen aan mensen en gebeurtenissen levend in onze tuin. Een warm gevoel is dat.

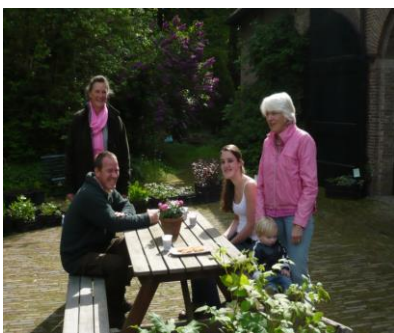

Kortgeleden is daar een nieuwe herinnering bij gekomen. Onze trouwe Jurriaan Klein Brinke-Braakhekke, die zo met huis en tuin verbonden was, wilden wij ook graag met een boom gedenken. Met elkaar zochten we een Magnolia Hypoleuca uit, een meerstammige boom met grote bladeren en naar meloen geurende bloemen. Door de tuin lopend, waren we het al snel eens over de plek: vlak naast het theehuisje bij de tennisbaan, waardoor je hem snel en goed

kunt zien. We nodigden Herman uit om te komen kijken en met elkaar nog eens stil te staan bij al het goede, het lieve en vrolijke dat Jurrie ons gebracht heeft. Ook zusje Frieda (te Lindert) was daarbij en schoonzusje Dinie (Staring). Dat was een mooi moment en wij waren het met elkaar eens dat Jurrie tevreden zou zijn met onze keus. Niet lang daarna was het moederdag: Herman kwam met zijn zoons Erik en Herco (en Chantal) in de tuin om de magnolia te bekijken. Ook dat was weer een mooi moment. Niet lang daarna overleed Herman plotseling. Nu kijken wij weer met andere ogen naar de magnolia. Nu is het niet alleen Jurrie die wij in verhalen terug halen, maar nu is het ook Herman die daarmee een plekje in onze tuin en in ons hart heeft gekregen. Als jullie in onze tuin rondwandelen, blijf dan vooral even stilstaan bij deze magnolia. Bij deze mensen, Jurrie en Herman Klein Brinke, die zoveel voor de Wildenborch, voor het huis en de buurt, hebben betekend.

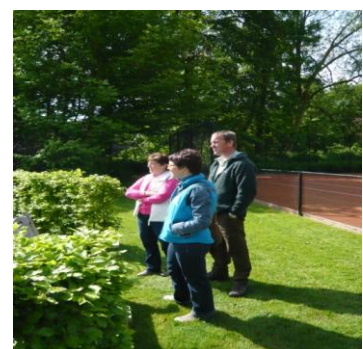
Jennine Staring.

Het "Koetshuismarktje"

Op 9 mei jl. hadden Jennine en Evert Kees van de Plassche samen met Alma en Bart van der Schoot een stekjesmarkt georganiseerd voor de Wildenborchers met gratis een wandeling in de tuin. Ook een kopje koffie was niet vergeten. Ondanks het feit dat het toch duidelijk met vrijkaart gemeld stond in De Wildenborcher van februari, was er niet veel animo. Zo'n 25 personen kwamen genieten van de wandeling in de tuin en deden hun aankopen op de stekjesmarkt,

waarvan ze nu reeds volop kunnen genieten! Een heel leuk initiatief. Het betroffen zowel bekende als onbekende stekjes, maar de tuinvrouw en tuinman hielpen je wel uit de droom en konden alles voor je benoemen. Wie weet volgend jaar weer. Noteer het dan in de agenda of op de kalender, want het was zeer zeker de moeite waard!

Gerda Lindenschot

Wildenborchse fietstocht 3 mei 2009

Ongetraind, kinderen thuis, banden opgepompt en met goede moed fietsten we naar de Kapel om mee te doen aan de Wildenborchse fietstocht.

Ongeveer 30 kilometer fietsen, wij rekenden uit dat ons dat zo'n 2,5 uur zou kosten. We hadden een droge periode gehad met temperaturen rond de 20° C, maar dat zat er vandaag echt niet in. Er stond wind en af en toe viel een spatje, uitgerekend vandaag! Maar wij lieten ons niet uit het veld slaan en na inschrijving begonnen wij de tocht.

Linksaf bij de Kapel werd gelijk duidelijk dat we begonnen met wind tegen. Nou ja, dan hadden we op

de terugweg in ieder geval wind mee, zo bedachten we. Alhoewel, het venijn zit hem toch vaak in de staart?!? Zo gingen we rechtsaf de Mosselseweg op. De Mosselseweg glooit wat, heeft hier en daar flinke open stukken en nu hadden we echt tegenwind. Het spatje regen ging over in miezeren. Toen werden we ook nog ingehaald door een eenzame, wat oudere fietser. We keken elkaar aan, zeiden eerst niets en veronderstelden vervolgens dat deze man waarschijnlijk meer versnellingen op zijn fiets had, elke week zo'n tocht reed en ook wel uitgerust zou zijn met een regenpak...! Bovendien had de man de route netjes in een waterdichte houder zitten en moesten wij het doen met een verfrommeld papiertje in de hand. Ach, besloten wij, wij wilden graag wat van de omgeving zien, dus lieten we de man lopen, de afstand werd gestaag groter.

We fietsten via Linde, Golfclub 't Zelle naar Varsse. Ja, zo kom je nog eens ergens! We kwamen vier oudere fietsers achterop. Gelukkig, dachten we, we worden niet alleen ingehaald, maar kunnen ook nog anderen achter ons laten. Hun tempo lag beduidend lager, maar was ons best aangenaam. Doordat we op een smal, mul zandpad fietsten konden we niet inhalen, dus noodgedwongen pasten wij ons tempo aan. Er werd ons gevraagd of wij wilden passeren, maar misschien wel al te gretig, besloten we om dat niet te doen. "Er fietst 315 jaar voor jullie" deelde de achterste fietsster ons mede. Een snelle rekensom leverde een gemiddelde leeftijd van 78+ op. Diep respect voor deze mensen hoor! Nog geen zadelpijn, maar toch keken we langzaam uit naar een korte pauze. Deze diende zich eerder aan dan op papier stond vermeld. We lieten ons de koffie en het heerlijke rozijnenbroodje goed smaken, daar waren we echt aan toe! Hans Ezerman, Jan Lindenschot en Erik Ebbink hadden dit goed verzorgd.

En terwijl de groep van 78+ allang weer vertrokken was, gingen ook wij na een kwartiertje met frisse moed weer verder. Weldra kwamen we deze groep weer achterop, maar we hadden weer energie en dit keer gingen we voorbij. Al gauw kwamen we weer op bekend terrein, de Schuttestraat. Maar ja, dachten we, deze is heel lang. Via kasteel Onstein naar kasteel De Wiersse en daar linksaf een klinkerweg op. Zouden onze banden dat houden? Hadden we eigenlijk wel spullen bij ons om banden te plakken?

Nee, dat niet, maar wel allebei een mobieltje! De klinkerweg hield lang aan of leek dat zo? Via de Vordenseweg staken we over naar de Wildenborgseweg, welke overgaat in de Nijlandweg. Even naar rechts zwaaien naar manlief en kinderen, de versnelling een tandje hoger zetten en pal tegen de wind in! Dit was afzien, maar het einde was in zicht. Even hadden we de gedachte om rechtsaf te slaan, naar huis, maar nee, we lieten ons niet kennen. Tsja, het

venijn zat hem dus echt in de staart! Uitgeblust draaiden we het pad richting kasteel De Wildenborch op en via een mooi binnendoortje bereikten we weer de kapel. "Gefeliciteerd, u heeft het volbracht" stond er onderaan de routebeschrijving en zo voelde het ook wel. We hadden er inderdaad zo'n 2,5 uur over gedaan. Tijd voor restauratie, verzorgd door Reinier Klein Brinke en Alma v.d. Schoot. En, zo concludeerden we, het was echt de moeite waard geweest. Een mooie tocht door onze mooie, bosrijke omgeving. Volgend jaar trommelen we de hele familie op en maken we er een familie-uitje van. Met ons hebben 98 andere mensen kunnen genieten van een leuke en afwisselende fietstocht, uitgezet door Erik Ebbink. Moe, maar voldaan en nog steeds zonder zadelpijn werden we dit keer huiswaarts geblazen. Vlakbij de kapel kwamen we de groep 78+ weer tegen, die hun tocht ook hadden beëindigd. We keken elkaar weer eens aan: "ze hebben het gehaald!"

Mariska en Julia

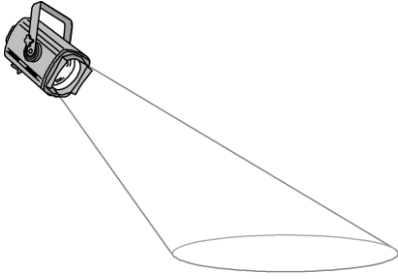
Kinderpraat:

Gr. 4. "Juf, drukt dit af?" (of de viltstift ook doordrukt op de achterkant van het witte vel.)

Gr. 8. Een leerling uit groep 8 corrigeert een leerling uit groep 6, die vloekt. "Dat mag je hier niet zeggen, we zijn een professionele christelijke basisschool."

Gr. 7. In het taalboek wordt gevraagd, "Welk instrument bespeel je?"
Een leerling schrijft op: "Kibort".

Gr. 6. "Ik ben soms wel eens een beetje zagereinig."

Een greep uit het leven van:

Jannie Reintjes

"Welkom in 't "Groote Veld", daarmee begint de folder die Jannie heeft gemaakt over 'haar' camping. En dat is wat de campingbezoekers zo aantrekkelijk vinden; het persoonlijke karakter van de camping en het gevoel dat ze helemaal welkom zijn daar.

Op 15 juni 2009 sprak ik met Jannie over camping en de eerste vraag was natuurlijk hoe het idee indertijd ontstaan is om een camping te beginnen. "Het zit een beetje in de genen" zei Jannie. Mijn vader had vroeger al groepen hier in de zomer; dan werd het achterhuis helemaal schoongeboend en kwamen er groepen jongeren die onder leiding een paar weken op de boerderij doorbrachten. Het was vroeger geen vetpot, het was hier arme grond en ze

hadden veel overlast van konijnen, dus een klein beetje bij verdienen was heel welkom en haar vader was gek met die jongeren.

Dat praatte zich rond en op een gegeven moment zat er ook een echtpaar in de paardenstal en kwam er een weduwe met 3 jonge kinderen, waar ze de keuken en de slaapkamer aan verhuurden. Jannie's moeder stierf toen ze 20 was. Toen was Jannie alleen met haar vader. Jannie trouwde met Joop en ze zijn in Lochem gaan wonen; na 2 jaar zijn ze naar Vorden verhuisd, waar ze 3 jaar gewoond hebben. Toen kregen ze de kans om haar ouderlijk huis te kopen en dat hebben ze toen gedaan, "hoewel ik geen echte boerin ben" zegt Jannie, 'ik had het erg naar mijn zin in Vorden". Dat is inmiddels 36 jaar geleden.

En wanneer kwam het idee om een camping te beginnen?

Dat is nu ongeveer 13 jaar geleden; de kinderen waren het huis uit en het werd wel erg stil hier. Joop was veel weg en Jannie houdt van praten en een beetje roring in het om het huis. Toen heeft ze op een dag tegen Joop gezegd; "ik zou wel een camping willen beginnen". Die moest even aan het idee wennen en zoals alle vrouwen, die iets willen heeft Jannie het eerst even laten betijen en is niet te hard van stapel gelopen. Na een paar weken zei Joop toen ze er weer over begon; "als jij het zo graag wilt, goed, maar dat betekent wel investeren". Zo gezegd, zo gedaan. Eerst een vergunning aangevraagd bij de gemeente en een aanvraag voor een bestemmingsplan wijziging. Dat heeft ongeveer een jaar geduurd.

Toen hebben ze de kalverstallen verbouwd tot sanitaire ruimten. Afgelopen jaar hebben ze er weer een ruimte bijgetrokken en zo is er nu ook fietsenstalling en een gemeenschapsruimte met zitjes, boeken en een t.v. waar gezamenlijk naar voetbalwedstrijden gekeken wordt, 'heel gezellig'.

Want dat is wel de belangrijkste reden voor Jannie, de gezelligheid. "Het brengt natuurlijk ook iets op, maar de gezelligheid vind ik het belangrijkste", zegt ze.

Hoe komen de mensen bij haar?

Ieder jaar gaat ze naar 4 beurzen van de SVR (Stichting Vrije Recreatie). Daar werft ze voor haar camping, maar het is ook heel leuk om er naar toe te gaan. Ieder jaar komt ze daar weer dezelfde mensen tegen. Zij gaan graag naar beurzen in het noorden; het blijkt dat mensen uit het noorden graag naar de Achterhoek komen, vooral voor de bossen.

Ze heeft 3 verschillende arrangementen; April/mei is een arrangement en september/oktober. Ook kunnen mensen het hele seizoen staan, maar dat vindt ze het minst leuk, want ze houdt meer van het komen en gaan. Mensen komen dus via de beurzen, haar website, maar ook omdat ze langs fietsen, een fotootje maken en later komen reserveren. Toen ik er was voor het interview, hoorde ik mensen tegen Jannie zeggen bij het afrekenen; "dit is een leuke camping, die zullen we zeker aanbevelen" en zo gaat het dus ook, mond op mond reclame. Er komen veel mensen ieder jaar terug. De meesten komen voor de rust, dat is het belangrijkste, de schoonheid van de natuur hier. Ze komen om te fietsen en te wandelen. Mensen zeggen haar dat ze hier helemaal bijkomen door de rust. Het is geen camping voor kinderen, daar zijn geen voorzieningen voor, het is een camping voor de "rijpere jeugd" zoals Jannie het noemt. Ze wil het ook klein houden, kneuterig zoals ze zelf zegt. Dat vinden de bezoekers ook het fijnst en zij ook. Dan blijft het overzichtelijke en knus onderling. Ook vinden de mensen het leuk om eieren bij ze te kopen en af en toe heeft ze iets te koop uit de groentetuin. Ook mogen ze de kersen uit de boom eten, voordat de vogels zich er tegoed aan doen. Mensen vragen haar natuurlijk ook veel over de omgeving en b.v. ook over hun koeien. Via internet heeft ze foto's en teksten verzameld en dat legt ze dan in de gemeenschapsruimte en daar heeft ze dan ook weer veel plezier in. Als er een kalf geboren wordt is er vaak grote belangstelling van de campingbewoners; gelukkig trekt de koe zich daar niks van aan.

Mensen komen met steeds grotere en luxere caravans. Vroeger hielp iedereen elkaar bij het op de plaats zetten van de caravan, dat is allemaal niet meer nodig, want dat gaat nu met afstandsbediening. Er zit ook veel luxe in de caravans, zodat ze steeds meer stroom nodig hebben.

Jannie heeft haar eigen(wijze) reserveringssysteem, haar 'plank'. Sinds vorig jaar heeft ze een computer en een website maar reserveren blijft ze via haar plank doen, haar pc. Dat is een hele lange plank waar op een groot vel papier het hele seizoen is ingedeeld. Daar kan ze in één oogopslag zien waar en wanneer er nog plaat is, zo heeft ze overzicht. Ze heeft gehoord dat ze ook al die mevrouw van de plank is genoemd, dan weten mensen meteen welke camping bedoeld wordt.

Ja, de gezelligheid, daar doet Jannie zelf ook het nodige voor. Ieder jaar in augustus is er een gezellige avond voor de campinggasten; iedereen neemt zijn of haar eigen glas mee en Jannie zorgt voor een gezellig vuurtje, hapjes en drankjes en muziek; twee mannen met accordeons oftewel trekharmonica's. En dan wordt iedereen die iets leuks meegemaakt heeft uitgenodigd te vertellen; Jannie begint en dan breekt het ijs wel. Tussendoor wordt er muziek gemaakt. Ook nodigt ze om de paar jaar iedereen uit voor een kopje koffie en een glaasje op haar verjaardag, ook dit jaar, toen ze 68 werd. Toen ze die middag aan het schoonmaken was, werd ze uitgenodigd door een aantal campinggasten om 'de caravan nat te maken'. Dat is een gewoonte bij een nieuwe caravan, die ingewijd moet worden. Toen ze eraan kwam zat iedereen in een kring met een glaasje champagne voor de caravan en werd er hier en daar een beetje water overheen gegooid, maar Jannie zei "zo gaat dat niet" en toen pakte een campinggast een emmer water en gooide die er helemaal over heen, iedereen lachen. Daar geniet ze heel erg van, zo leuk allemaal. Joop vindt het nu ook heel gezellig; hij maait het gras en snoeit de heggen, maar het reserveren laat hij aan Jannie over.

Toch vindt Jannie het ook fijn als het 1 november is, want het is wel iedere middag schoonmaken. 1 november begint voor Joop en Jannie de vakantie; dan gaan ze naar de Canarische eilanden, is de camping leeg en zitten zij lekker in de zon.

En vanaf januari begint het dan weer, het reserveren, beurzen bezoeken. En zo leeft ze met de seizoenen, toch net als in het boerenbedrijf.

Lucie Bartel.

Kinderpraat:

Gr. 6. Topografie, Friesland: Het Van Harinxmakanaal wordt aangewezen op de kaart. Een leerling noteert in het schrift: Van Maximakanaal.

Gr. 5. "Ik ben naar het zwembad geweest en daar hadden ze ook stropische regen."

Gr. 6. Een gesprek in de klas over krottenwijken. Vraag: Waar kun je krottenwijken vinden? Reactie: "Ik weet er nog wel eentje". Iedereen verbaasd. Leerling legt omstandig uit. Bleek het uiteindelijk om een serie volkstuinten te gaan.

Gr. 2. Hoeveel keer per dag poets je je tanden?
Antwoord: "Alle maanden."

Gr. 6. Afkortingen: p.m.= prima maat (i.p.v. per meter)
z.o.z.= zo om zien (zie omme zijde)

Mijn 18de Elfstedentocht.

Op **donderdag 11 juni** rijd ik 's morgens om 7.30 uur bij 't Lange End weg voor de Elfstedentocht voor oldtimer trekkers. Deze tocht werd dit jaar voor de 15de keer gehouden. Het begon ooit met 45 trekkers, dit jaar waren er 270.

De rit naar Engelum, iets ten noorden van Leeuwarden, is zo'n 200 km. Het eerste stuk tot Zwolle was er veel regen en wind, dus een goed regenpak en een dikke jas aan. De rest van mijn

vierdaagse was het droog.

De David Brown D 950 van 1960 loopt zo'n 25 km. Per uur. Ik rijd vanaf Deventer links langs de IJssel tot Kampen, dan door de Noord Oost polder waar ik in Creil bij de broer van Alie een stop maak. Effe heerlijk eten en praten en dan weer verder via Lemmer langs de provinciale weg, dwars door Sneek en om 18.00 uur ben ik op m'n slaapadres in Marsum. Al voor de derde keer kom ik op dit fijne adres, ik krijg een fiets mee naar de verzamelplaats, die nog 5 km. Verderop ligt. Hier is van alles te zien, hele mooie oude trekkers, veel caravans en wat diepladers met soms wel 4 trekkers er op. Ik fiets weer terug naar mijn slaapadres.

Vrijdag: Ik zit in groep 2 van 35 deelnemers die bestaat uit 34 Friezen en één Achterhoeker. Een fijne groep. We starten om 7.15 uur voor een rit van 150 km. Op deze dag. Voordat we Sneek bereikt hebben begint mijn trekker al een paar keer over te slaan, ik kan nog 500 meter door en dan staat de motor helemaal stil. Dankzij goede begeleiding staan alle 35 trekkers even in de berm. In mijn groep zitten wel 3 trektermonteurs. Een grote Steijer trekker met stang sleept mij 10 km. Verder naar Houmerts, waar de koffiestop is. In de berm wordt door de monteurs het filter losgedraaid, schoongemaakt en ontlucht. Na 10 minuten loopt alles weer en hebben we nog tijd om effe koffie te drinken. De verdere dagen heeft mijn trekker prima gelopen.

Na Sneek, IJlst, Sloten en Balk, door het mooie Gaasterland, hielden we om 12.30 uur de middagstop. We genoten van een lekkere warme hap en gingen verder.....

Over de IJsselmeerdijk, dwars door Hindelopen en Stavoren naar Workum.

De leider van onze groep kan het heel goed bekijken en stopt op zo'n dag een paar keer voor een plaspauze en hij zorgt er voor dat alles weer bij elkaar is na een stad met veel stoplichten, want 35 trekkers beslaat toch altijd een lengte van zo'n kleine kilometer.

Vlak voor Makkum gaan we nog een stop houden in Allingawier, ook hier koffie drinken en kletsen met de Friezen. Op gegeven moment had ik op die dag dopjes in mijn oren gedaan. Eén van de Friezen vroeg "Pardijs, waarom doe je dat...?". Ik zei: "Als de Friezen met elkaar praten, versta je er toch geen woord van". Maar wat ik die dagen verteld heb, dat hebben ze wel verstaan! Dus ABN (Algemeen Burgerlijk Nederlands).

Verder dwars door Bolsward, om 18.00 uur nog een stop (frisdrank) midden in Wommels. Om goed 21 uur zijn we weer in Engelum, waar we bij de cateringwagen nog een heerlijke warme hap (halve kip of haan) nemen. Met de fiets weer naar het slaapadres en om 23.00 uur plat.

Zaterdag: We starten weer om 7.15 uur, vandaag het noordelijk deel van de tocht. De eerste stop is bij een groot tankstation, waar alle trekkers weer van witte diesel worden voorzien. We rijden dwars door Franeker en dan langs de haven van Harlingen. De koffiestop is direct na deze plaats. Hierna rijden we wel zo'n 70 km. Over de waddendijk, een paar keer een stop waarbij we genieten van de mooie uitzichten op de wadden. De middagstop is bij het grote machinebedrijf van S. Meijer, daar is ook een heel mooi stoommuseum bij. Na gevuld te zijn door een geweldig grote schnitzel vervolgen we de rit. Dwars door Dokkum, daarna in Birdaard nog een stop voor fris en een hapje. Om 18.00 uur rijden we dwars door Leeuwarden weer naar Engelum.

Deze dag zo'n 140 km. Gereden. 's Avonds krijgen we in het gezellige dorps huis van Engelum ons "elfsteden kruisje" met een heel mooie trekker er op.

Zondag: Vanaf 8.00 uur rijd ik weer bijna dezelfde weg als erheen, dus met in de NOP een lange stop en een paar keer koffiedrinken langs de Ijssel.

Om 19.30 uur ben ik weer terug op het Lange End, bijna 700 km. Gereden, veel gezien en toch goed weer gehad.

Hoe kom ik aan 18 elfstedentochten?

10 keer fietsen, 2 keer schaatsen, 1 keer per kano (3 dagen), 1 keer wandelen (5 dagen), 1 dag samen met Alie per solex en dit was de 3de keer met de trekker.

Het mooiste jaar was wel 1986: In februari schaatsen, in mei fietsen, in juni 3 dagen kano' en en in augustus met de solex.

Johan Pardijs.

Wildenborchs feest

Foto's van de barbecue

De Oranjevereniging had weer een perfecte barbecue verzorgd.

Een gezellige sfeer en heerlijk eten.

Ook waren voor het eerst de panelen met foto's van vroeger te bewonderen. Twee prachtige panelen sieren de zijwand van de nieuwe Kapel.

Wildenborchs feest, de kinderspelen

Om de kinderspelen tijdens het Wildenborchs feest eens de aandacht te geven togen wij op een avond naar Betsie Abbink. Zij heeft 15 jaar in de Oranjevereniging gezeten en heeft zich beziggehouden met de kinderspelen. Hoe heeft zij deze jaren ervaren en wat is er in de loop der tijd veranderd?

Betsie is naar eigen zeggen in 1994 begonnen bij de Oranjevereniging. Tenminste, dat heeft ze kunnen nakijken in haar agenda's die ze altijd heeft bewaard. Het zou ook 1993 geweest kunnen zijn, maar daar heeft ze geen bewijs meer van. Binnen de Oranjevereniging is een strikte scheiding van de "werkzaamheden" en dat houdt in dat de dames zich bekommeren om de kinderspelen, cadeautjes en de bloemen. Betsie heeft dit met Annemieke Bouwman en Dinie Staring (zelfs meer dan 25 jaar!) jarenlang gedaan. Deze 3 dames hebben inmiddels allemaal afscheid genomen, het was tijd voor vers bloed en wellicht ook voor vernieuwing. Betsie geeft aan dat ze het al die jaren met

veel plezier heeft gedaan, maar het is een heel geregeld en ze vond dat het tijd was om te stoppen. Nu zijn Linsey Mennink en Ria Gröben gevraagd om bij de Oranjevereniging te komen. Ria heeft zich dit eerste jaar erg verbaasd over de "scheiding" tussen de werkzaamheden van de mannen en vrouwen. Ria wilde tijdens de barbecue ook wel bij een spelletje staan,

maar werd met zachte hand richting de keuken gedirigeerd!

Betsie heeft al deze jaren de spelletjes tijdens de zaterdag van het Wildenborchs feest geregeld. Eerst werden deze via de muziekvereniging gehuurd, maar dit waren erg grote spellen en het was prijzig. Toen heeft ze via haar broer een flink aantal kleinere en goedkopere spellen kunnen regelen en deze werden opgeslagen in Borculo. Er zijn ongeveer 15 à 20 spellen tijdens dit feest, dus de kinderen hebben ruime keus om zich te vermaken. Zo is er bijvoorbeeld zaklopen, steltlopen, tafelbiljart, knikkerspel, sjoelen etc. De kinderen worden ook naar leeftijd in groepen verdeeld, dus voor de groteren is het echt een soort competitie en de kleintjes doen mee als ze willen! Ook zijn er prijsjes die bij de groothandel ingekocht worden. Ook dit werd door Betsie en consorten verzorgd. Het blijkt dat er steeds meer cadeautjes gekocht moeten worden. Dus zijn er steeds meer kinderen aanwezig en dat is een goed teken!

Voor een ieder die niet weet hoe de zaterdag van het Wildenborchs feest verloopt, legt Betsie uit hoe het gaat. Het feest begint met het opblazen van ballonnen.

Dan achter de muziek aan richting het Kasteel. Daar wordt het feest officieel geopend, worden de ballonnen opgelaten en begint het traditioneel met de stoelendans. Daarna kunnen alle kinderen zich storten op de spelletjes en dit jaar ook op de limonadetap, die een groot succes was! De volwassenen kunnen zich uitleven tijdens het vogelschieten en andere spelen.

Al met al een reuze gezellig feest met voor ieder wat wils, oud en jong!

Mariska en Julia

Wildenborchs feest, het vogelschieten

Het eerste schot door Anneke Staring

Schutterskoning van de Wildenborch, wat moet je daar nu voor doen werd mij gevraagd nadat de eerste opwinding voorbij was.

Wat belangrijk is, is dat je ruimschoots op tijd begint met de voorbereiding. Dat betekent veel hardlopen, zodat de fysiek goed is en veel krachttraining. Iedere avond je rechter wijsvinger trainen door er steeds zwaardere gewichtjes aan te hangen. Verder bezoek je natuurlijk regelmatig de winkel van Martens om de betreffende buks te bekijken en ga je op internet op zoek naar schietspelletjes.

Een week van te voren hou je het weerbericht in de gaten zodat je weet hoe je je moet kleden. Op de dag zelf is met name de windsnelheid en windrichting van belang. Bij het inschrijven zorg je ervoor dat er een aantal zeer goede schutters voor je zijn, zodat jij daarvan kan profiteren.

Wanneer jij dan aan de beurt bent voor je eerste schot en Marti Dijkman zegt: schiet op de vleugel, dan zeg je : "Ik ben toch hier om de vogel eraf te schieten" en je mikt op de romp.

Uiteindelijk schiet je en de vogel valt. Wat blijkt dan uiteindelijk: het gaat niet om de voorbereiding of schietkunst maar of je wel of niet op het juiste moment aan de beurt bent.

Maar; als je de vogel niet raakt dan valt ie niet.

Het was in ieder geval hartstikke mooi, met veel positieve reacties en ik ga proberen om mijn koningschap van de Wildenborch in 2010 te verlengen zodat de wisselbeker nog een jaar aan de Stuwelijk 2 kan staan.

Freddy van Ditshuizen

Speelgoed en kledingbeurs Peuterspeelzaal het Kraankuikentje

Op vrijdagavond 18 september 2009 wordt er van 18.00 tot 20.30 uur een speelgoed en kledingbeurs georganiseerd in de gymzaal van basisschool de Kraanvogel, Eikenlaan 22 Kranenburg. De opbrengst van deze beurs is t.b.v. de peuterspeelzaal.

Om onze winkel te vullen hebben we uw hulp nodig! Mocht u nog kinderkleding, speelgoed, kinderboeken, kinderwagens etc. over hebben dan kunt u contact met mij opnemen. We kunnen van alles gebruiken.

Alvast bedankt.

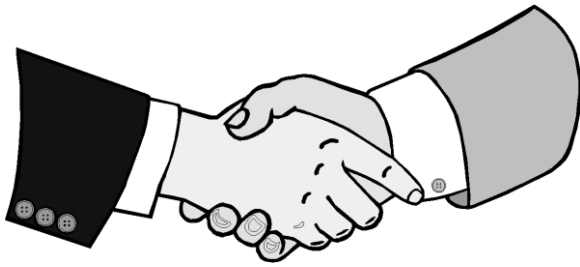
Graag tot ziens op vrijdag 18 september.

Namens de beurscommissie,

Erna Otten-Winkels

0575-556214

ernaotten@hetnet.nl

“Even voorstellen”

Als 'verse' Wildenborcher werd mij gevraagd mijzelf aan u allen voor te stellen! Dat doe ik graag! Sinds 24 april jl. ben ik als echtgenote van René aan de Kapelweg komen wonen. Nieuw in de Wildenborch, nieuw aan de Kapelweg en ook met een nieuwe naam: Willemien Dijkman-Jansen. Mijn geboorteplaats is Emmeloord, maar sinds mijn vijfde woonde ik in Doetinchem. Daar had ik de laatste 5 jaar een appartementje van mijzelf. Een hele verandering van een flat in de stad naar een boerderij buiten het dorp, maar ik geniet hier iedere dag van de prachtige omgeving, de dieren, de ruimte en de vrijheid!

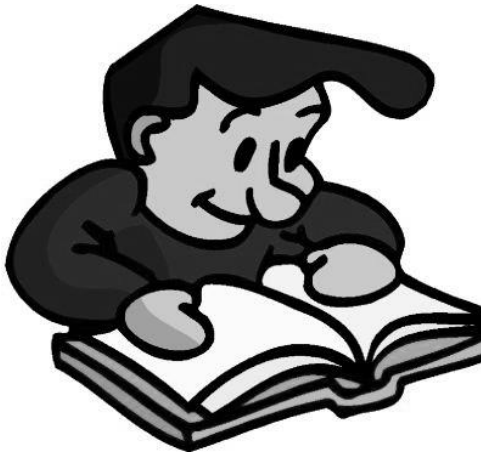
Doordeweeks werk ik op een basisschool in Warnsveld. Ik heb daar een kleuterklas met achtentwintig kinderen van 4-6 jaar onder mijn hoede. Als hobby ben ik graag bezig met muziek: zingen en pianospelen zijn favoriet. Ondertussen volg ik al zes jaar zangles en heb ik geprobeerd wat instrumenten onder de knie te krijgen. Eén daarvan dus de piano, maar ik speel ook graag gitaar en altfluit.

Ruim anderhalf jaar geleden heb ik René leren kennen. In april zijn wij getrouwd en wonen wij samen met de ouders van René aan de Kapelweg. Het boerenbedrijf; de koeien, het hooien, voeren, kalveren etc. was allemaal nieuw, maar ik leer het steeds meer kennen. Heerlijk vind ik het om deel uit te mogen maken van dit bedrijf, de buurt en bovenal van dit gezin.

Zelf kom ik uit een gezin van zes kinderen. Mijn ouders, één zusje en één broer wonen nog in Doetinchem, de rest is uitgezworven naar Apeldoorn, Enschede en Duiven. De familie is al uitgebreid met twee schoonzussen, een zwager en zeven neefjes en nichtjes. Een hele koppel en heel gezellig!

Tja, zo heb ik al heel wat informatie over mijzelf geschreven... hopelijk heeft u mij nu een klein beetje leren kennen. De komende tijd zal ik u vast wel eens tegenkomen en misschien kunnen we dan eens een praatje maken zodat ik ook u kan leren kennen!

Vriendelijke groeten,
Willemien Dijkman
Kapelweg 10

Voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt.

Na alle sterke verhalen over vogeltjes en piraten is het nu weer de beurt aan de echte sterke verhalen! Wie reizen maakt kan verhalen, wie lange reizen maakt kan veel verhalen, maar wie erg lange reizen maakt kan heel erg veel verhalen. En als jong stuurmannetje op de Grote Vaart waren de reizen erg lang.

Ik geloof dat ik 22 jaar was en al vierde stuurman, dat ik aanmonsterde op het goede motorschip Ouwerkerk voor een lange reis naar Oost-Azië. Wel te verstaan naar Hong Kong en vandaar door naar Shanghai in toen nog Communistisch China, dat in die tijd nog

streng geregeerd werd door kameraad (zo noemden ze daar elkaar en iedereen) Mao Tse-tung. Die had ten koste van miljoenen slachtoffers met zijn trawanten het land voorzien van de communistische zegeningen en de tegenpartij (de kapitalisten) verdreven naar het grote eiland dat voor de kust van China ligt, Formosa, dat nu Taiwan heet. Voor die Chinese kust, halverwege in de zeestraat tussen Taiwan en China lagen twee kleine eilandjes, Quemoy en Matsu. Die eilandjes (van de kapitalisten) konden

de Communisten net halen met hun kanonnen en die werden dan ook onophoudelijk beschoten. Hierover later meer.

Nu was een westers Hollands schip destijds in het communistische China op zijn minst gezegd een grote zeldzaamheid, maar toch kwam er zo af en toe eentje om te handelen. Wij moesten daar een lading fluorspar (de tandarts gebruikt dat spul om je tandjes mooi en sterk en zonder gaatjes te krijgen) halen. Een soort groenige kiezelstenen. En, hoe verzin je het, ook een lading veevoer laden voor Oost Duitsland en Polen. Landen waarvan de inwoners in die tijd ook nog allemaal kameraden oftewel communisten waren. De oudere lezertjes kunnen zich dat nog wel herinneren. De ene kameraad hielp dus de andere.

Communisme is als het werkt een prima en simpel beginsel, alleen het werkt niet echt. Het is heel eenvoudig: Jij hebt 100 knikkers, je vriendje 50. Jij geeft hem er dus 25 zodat je allebei 75 knikkers hebt. Iedereen blij en gelukkig. Simpel nietwaar? In de praktijk komt er natuurlijk helemaal niets van terecht. Dat hebben we gezien.

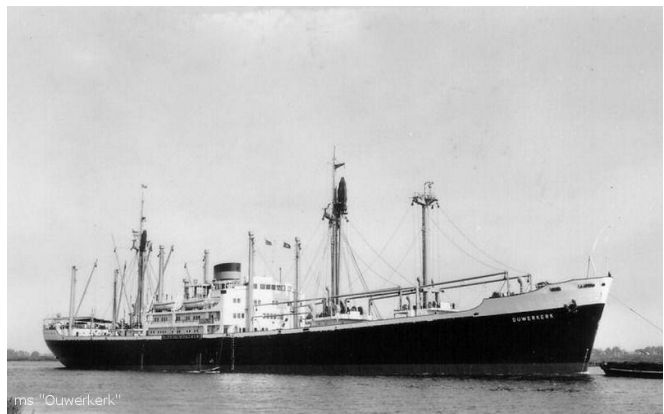
Ander voorbeeld waarom het niet werkt: De Graafschap speelt tegen Vitesse (Natuurlijk pas over twee jaar). Wordt 4-2 voor Vitesse. Zegt de kameraad-trainer van Vitesse tegen de kameraad-trainer van de Graafschap: Laten we er maar 3-3 van maken. Dat werkt toch niet?

Wij stoomden (zo heet dat) met een lege boot op van Hongkong naar Shanghai. Maar we moesten wel tussen die eilandjes Quemoy en Matsu en de Chinese kust door. Daar zit ook heel veel vis en er visten in de nacht honderden kleine vissersbootjes, alleen een probleem, geen van die bootjes had een lichtje op want de Kameraden mochten niet zien dat de Kapitalisten daar aan het vissen waren. Als je te dicht bij kwam staken ze gauw een oude krant aan dan zag je dat er een vissersbootje voer.

Van de Chinese kameraden hadden we keurig via de Marconist (een man die de verbinding met de wal verzorgde, er waren namelijk nog geen mobieltjes) een soort "schietschema" gekregen zodat we wisten wanneer ze weer met de kanonnen op de eilandjes gingen schieten. Tenslotte waren we wel westers maar nu toch ook een beetje kameraad geworden. Dat ging nog goed ook.

Om in Shanghai te komen moet je een gigantische baggersloot op, de Yangtze Kiang. Voordat we dat mochten kwam er een heel leger aan "officials" aan boord, waaronder een heel stel Rode Gardisten, oftewel elitesoldaten van het Communistische regime. En dat hebben we geweten! Toen zowat alle officials voorzien waren van de benodigde sloffen sigaretten en flessen drank en er heel veel papieren ingevuld waren, maar ook nadat alle paspoorten heel secuur gecontroleerd waren en een ieders portemonnee geteld en de inhoud genoteerd was mocht het anker gelicht worden en opgestoomd worden naar Shanghai. Maar voordat dat gebeurde moest iedereen met zijn beide voeten in een soort kistje met zaagsel en ontsmettingsmiddel gaan staan vanwege een eventuele besmetting.

Het eerste stukje varen ging goed. Maar vreemd was dat er bijna bij elk apparaat zoals radar, echolood enzovoorts een gardist, compleet met geweer, stond met een opschrijfboekje. Waarom die daar stond bleek al snel. Ze hadden alle standen van de knopjes op die apparaten genoteerd. Toen er een stuurman een paar knopjes verzette was het gelijk paniek. Dat mocht niet. Ook het gashendel van de hoofdmotor mocht niet verzet worden. Want "de stand was genoteerd". Ja zo kan je niet varen natuurlijk. Dan maar weer ten anker om dat uit te praten. Wij spraken natuurlijk geen woord Chinees en die Chinezen bijna geen Engels. Dat werd dus een hele toestand. Na uren bakkeleien mocht er aan de knopjes

gedraaid worden en konden we weer verder. Shanghai bleek vanaf het water een prachtige stad te zijn met allemaal fraaie gebouwen uit de koloniale tijd. Er werd afgemeerd heel dicht bij de stad en er werden pogingen gedaan om het laden te laten beginnen. Maar eerst werd de hele bemanning bijeengedreven door de gardisten (met geweer) en kreeg iedereen het zogenaamde Rode Boekje uitgereikt. Met de mededeling dat er elke dag om precies 12 uur verplicht door de kapitein hardop uit voorgelezen moest worden waar de hele bemanning bij was. Dat Rode Boekje was een soort bijbeltje met de gedachtecronkels van Kameraad Mao. In het Engels. Ik moet het nog ergens op zolder hebben liggen.

Inmiddels waren de ruimten opengelegd en kon het laden beginnen. Maar voordat dat gebeurde werden er in elk ruim een paar luidsprekers gehangen die dag en nacht, het laden ging dag en nacht door, in vloeiend Chinees keihard allerlei propaganda en oorlogsmuziek over de bootwerkers uitstortte. Wij konden daar ook volop van meegenieten. Ondertussen stonden al die Rode Gardisten op wacht bij hun apparaten om de knopjes te controleren.

Elke middag om precies 12 uur werd de hele bemanning samengedreven en moest de kapitein voorlezen uit het Rode Boekje. Nu werkten de bootwerkers van geen kant dus dat hele laden schoot geen zier op. Voordat de kapitein ging lezen vroeg de hoofdgardist altijd "Captain what shall we read". Nu stond er een mooie passage in dat de Chinese Kameraden aan de Kapitalisten tot voorbeeld moesten zijn en daarom hard moesten werken. Geloof het of niet, we hebben daar zeker drie weken liggen laden en elke dag las de Ouwe, zo wordt een kapitein op een schip genoemd, precies hetzelfde stukje, zonder blikken of blozen. Je mocht wel de wal op, alleen om naar een soort warenhuis te gaan om daar met Amerikaanse Dollars heel erg goedkoop spullen te gaan kopen, te gaan eten of een zoet Chinees biertje te gaan drinken. Het was zo goedkoop dat je gewoon niet van je geld afkwam. Dat bier is hier in Nederland bij een beetje Chinees restaurant nog steeds te koop. Tsingtao heet het. Ik neem er zo af en toe nog wel eens eentje. Probeer het maar eens. Alleen natuurlijk voor lezertjes ouder dan 16! Kwam je met een paar man die winkel of "Friendship-store" zoals ze hem noemden binnen dan zag je niemand en was alles donker. Je gaf een paar brullen en ineens werd iedereen wakker, het voltallige personeel lag namelijk op de grond tussen de toonbanken te slapen, floepte de TL-verlichting aan en stond er achter elke toonbank een Chinese in een soort pyjamapakje. De spullen waren zo goedkoop dat afpingelen absoluut niet hoefde. Na een tijdje kwamen we er achter dat als een kameraad hoog genoeg was in de partij die ook daar mocht kopen. Alleen veel en veel duurder. Wij kapitalisten uit het westen moesten zien hoe goed en goedkoop China was en dat we zowat alles wat we wilden konden aanschaffen. De modale Chinese kameraad kon daar slechts van dromen.

Er ontstond natuurlijk een levendige handel tussen de Chinezen aan boord en de bemanning met spullen uit die winkel. Dat leverde Chinese munten op. Groot probleem bleek later. Alle centen en dollars in de portemonnees waren geteld bij aankomst en bij vertrek moest alles kloppen aan de hand van bonnetjes en zo. Groot probleem bij vertrek. Gelukkig waren er nogal wat van die gardisten die met ons gehandeld hadden. Zo kwamen we gelukkig goed weg en werd alles prettig geregeld. Corruptie heet dat met een moeilijk woord. We waren nog lang niet weg en ook nog lang niet in Polen. Maar daarover meer in de volgende Wildenborcher.

Landrot

Dagboek van een herdershond

Naar school

Hallo allemaal,

Hebben jullie ook zo genoten van het mooie weer van de laatste tijd? Ik wel in ieder geval. Lekker de hele dag buiten en maar spelen met mijn bal en achter de waterstraal uit de slang aan rennen. Nee, ik heb de straal nog steeds niet echt te pakken, ik moet goed oefenen, dan gaat me dat zeker wel een keer lukken! Maar nu even terug naar de tijd, dat ik nog maar een hummeltje was. Ik ga op school in Exel bij de Excellent dogs! Die naam past helemaal bij mij, want ik vind mezelf een excellente hond; ik weet niet of de baas en de vrouw daar ook altijd zo over denken, maar ik weet het zeker! Ik was 9 weken toen ik voor het eerst naar school ging en was de jongste van de klas. Het leukste van school is dat ik daar mijn soortgenootjes tegenkom, waarmee ik altijd heerlijk kon ravotten.

En laten spelen met de kleintjes van de klas, Lucky de Herdershond en Luna de King Charles spaniel. Dat was voor die andere twee niet zo'n succes, want ook al was ik nog maar 9 weken, ik sprong er pardoes bovenop, om ze uit te dagen; dat had ik bij mijn broertjes en zusjes ook altijd gedaan en dan was het dolle pret.

Nadat vrouwtje mij van een piepende Luna had afgehaald, mocht ik met de grote honden van de klas spelen, dat waren Diesel en Ekita de bordercollies, Toes de Tatra Herdershond en Boy de New Foundlander. Nou dat was andere koek! Ondanks dat ik maar zo klein was, wist ik mijn mannetje (sorry, ik ben een vrouwtje) wel te staan en binnen de kortste keren, renden we met grote vaart achter elkaar aan en kwamen we rollebollend tot stilstand als we als een kluwen op elkaar waren gedoken! Dat was nog eens pret van de bovenste plank! Natuurlijk heb ik ook een hoop geleerd op school, het was niet alleen maar dollen! Maar zoals jullie begrijpen, is school er meer voor de bazen en de vrouwtjes, die moeten leren hoe ze met hun hond moeten omgaan, dan voor ons honden! Om maar een paar dingen op te noemen, ik kan, -als het mij ook goed uitkomt- hierkomen, plaats liggen, wachten, volgen en afluigen op commando. Als het mij niet zo uitkomt, dan doe ik net of ik niets hoor en dan ben ik altijd heel benieuwd, welke truc mijn bazen dan bedenken om me toch te laten doen wat zij willen. Ik moet toegeven dat de bazen soms slimmer zijn dan ik en mijn zwakke kant is dat ik altijd wel in ben voor iets lekkers. De bazen kregen ook huiswerk mee van school: Zij moesten mij meenemen naar allerlei verschillende plekken in de buurt. Zo zijn we een paar maal naar Intratuin geweest, daar is het heel erg spannend. Eerst heb je al die verschillende geuren van planten, daar wordt je sowieso al moe van.

Dan heb je de vissen, die in grote bakken heen en weer zwemmen. Daar zitten hele grote bij, maar omdat je ze niet ruikt, vind ik ze maar een beetje onbenullig. Als hond kun je daar niets mee. Nee, dan zijn de konijnen, cavia's en ratjes heel wat anders. Die bewegen tenminste en die kun je ook ruiken! Van Intratuin hebben ze wel slim gedaan om daar nu juist de bak met water en lekkere hapjes voor de hond neer te zetten! Ik zou heel erg graag hebben willen spelen met die konijnen, maar dat mocht natuurlijk niet.

Na nog een lange wandeling door de kas, waar ik bij de tuinstoelen, toch even een boodschapje moest doen van alle opgedane indrukken, zijn de bazen koffie gaan drinken. Ik was allang blij dat ik even kon gaan liggen onder de tafel, en er was niemand, die verder gemerkt heeft dat ik er ook nog was. Die keer dat ik bij Intratuin op de foto ben gegaan, was ook heel leuk. Met mijn, toen nog kleine kontje, tussen de coniferen, was wel een beetje koud trouwens. Die foto hangt nu thuis aan de muur en je kunt daarop zien dat ik nog maar een klein hondje was, omdat mijn oren nog niet fier overeind staan, zoals nu wel het geval is. Van school uit hebben we in Exel ook een winterwandeling gedaan. We waren met 18 honden en iets minder bazen. Die zondag in januari had het gesneeuwd en de hele wereld was oogverblindend wit. We gingen eerst over een stuk weiland, en daar zijn we met z'n allen aan het spelen gegaan, al happend naar de sneeuw! Toen langs een sloot en daarna het bos in met de hele club. Een van de bordercollies van de juf, had iets interessants gevonden in het bos en toen ik ook even wilde snuffelen, kreeg ik van die collie een enorm pak slaag! Heel gauw lag ik op mijn rug met mijn poten omhoog om haar te zeggen dat ik het zo niet bedoeld had en dat ik dus niets kwaads in de zin had. Daar heb ik wel weer veel van geleerd.

Wat ik verder allemaal meemaak, vertel ik jullie volgende keer.
Stevige poot van Sanne.

Foto van twee Wildenborchers:

Bertus en Joke Wiltink-Wesselink.

adres: Schoolhuisweg 2.

Bertus is hier geboren (1936)
en altijd blijven wonen.

Joke woont hier sinds hun huwelijk
in 1988.

Oh dennenboom, oh dennenboom.....

Het is eind april en toch begint het gevoel rondom kerst een beetje te kriebelen bij de Wildenborchse vrouwen. Ze zien wat groens, het heeft naalden en het eerste waar wij aan denken is: die is wel geschikt als kerstboom.

Die gedachten hebben twee heren, die rondleidingen verzorgen bij Pinetum de Belten, proberen te veranderen. Ja mensen, ons laatste bijeenkomst van de WVC van dit seizoen, leidde ons hier naar toe. We werden op de fiets bij de Kapel verwacht en van daar uit ging de tocht op naar het Pinetum. Daar werden wij door het bestuur opgewacht met koffie en thee.

Het viel mij op dat de meeste van ons het Pinetum nog nooit hebben bezocht. Mensen blijven vreemde wezens, ze reizen de hele wereld rond terwijl er op steenworp afstand een klein landgoed De Belten ligt met een fraaie tuin.

Met weer een goede opkomst aan dames, waren de gidsen zo slim om de groep in tweeën te splitsen. En zelfs dan is het een hele kunst om ze in het gareel te houden.

We treden de tuin binnen via een hek en de gids begint te vertellen hoe de tuin tot stand is gekomen. De een verzamelt postzegels en bij een ander, in dit geval meneer Feith, begint het bij één boompje. En zo zijn er in de loop der jaren heel wat exemplaren bij gekomen en is het Pinetum ontstaan. Zijn zoon heeft het geërfd en heeft het nu in beheer. Dit is natuurlijk een verkorte versie van het ontstaan van het Pinetum, maar als ik alles vertel dan hebben de gidsen straks geen werk meer.

Tijdens de rondleiding werden wij overvallen met Latijnse namen bij elk exemplaar die ons werd getoond. Het is mij in ieder geval duidelijk geworden dat dennen en sparren behoren tot de Gymnospermen, bij ons Wildenborchers beter bekend als de coniferen. De meest opvallende families zijn dennen, sparren, cypres-achtigen, sequoias en ceders. Er zijn ook nog weer twee soorten *Abies* die zowel den als zilverspar wordt genoemd (de echte dennen heten *Pinus*) en de sparren die ze *Picea* noemen. Het verschil kun je zien aan de kegels. Bij *Abies* staan de kegels rechtop en zodra de zaden rijp zijn vallen de kegelschubben af, komen de zaden vrij en blijft de kern staan. Bij *Picea* hangen de kegels en vallen in hun geheel af als de zaden eruit zijn.

De 'kerstboom' of 'dennenboom' is een *Picea*-soort die eigenlijk fijnspar heet maar voor het gemak noemen ze het dan weer *Picea abies*. Dus ik moet zeggen dat ik het verschil nog niet helemaal doorhad, dus kwam de vraag wat het verschil nu is tussen een spar en een den goed uit. Gelukkig werd er verteld dat deze twee vaak door elkaar worden gehaald.

Een spar is herkenbaar aan de alleenstaande en scherp gepunte naalden, die een vierkante doorsnede hebben en vergroeid zijn met de twijg. Als je wat naalden er aftrekt, gaat er een stukje van de schors mee. De den heeft alleenstaande, platte naalden zonder scherpe punten en deze staan meestal in bundels aan de takken.

Deze bundels bestaan, afhankelijk van het soort, uit 2 tot 7 naalden.

Ondertussen zijn we heel wat exemplaren tegengekomen waarvan ik jullie de Latijnse benamingen bespaar (ik geef toe, die ben ik vergeten). Maar er staan hele mooie soorten en sommigen soorten hadden prachtige kegels. Een mooi beeldhouwwerkje van de natuur, in allerlei kleuren.

Maar er was ook een exemplaar bij die ik eruit zou hebben getrokken, als die in mijn tuin stond. Naar mijn idee was die zo dood als een pier, maar dat blijkt dan weer een heel bijzonder soort te zijn. Zo zie je maar weer dat smaken verschillen en dat je niet overal verstand van kan hebben.

Het was leuk om te zien en te horen hoe zoiets tot stand is gekomen. De gidsen hadden dan ook een applausje verdiend en een aardigheidje namens de WVC.

Het pinetum is het hele jaar door geopend en heeft een vrije toegang.

Al krijg ik mijn twijfels of meneer Feith het rond de decembermaand niet beter kan sluiten. Want ik hoorde tijdens de rondleiding toch geregeld gefluister van; Dat is ook wel mooi voor in een kerstbakje of die boom past wel in de huiskamer.

Na de rondleiding moesten we weer op de fiets richting kapel en dan denk je dat is maar een klein stukje, wat kan er dan toch misgaan. Maar met zo'n clubje kakelende vrouwen lukt het toch. We waren nog niet eens van het oprit af of Alie Arregon lag al languit in de berm. Ze kreeg een stok tussen de spaken. Gelukkig liep het goed af en kon ze er zelf ook om lachen.

Bij de kapel werden we nog even flink verwend met een hapje en een drankje. Al was het drankje (advocaat met boerenjongens en slagroom) misschien toch niet zo'n goed idee.

Want ik heb geruchten vernomen dat er iemand is geweest, die de berm ook nog even wat grondiger heeft geïnspecteerd.

Al met al was het weer een leuk seizoen WVC en hoop ik dat volgend seizoen iedereen weer van de partij is en dat we dan ook weer nieuwe leden kunnen verwelkomen.

Groetjes en tot het volgende seizoen,
Liesbeth van Ark.

Uitvoering Toneelvereniging T.A.O.

Door diverse omstandigheden is er dit jaar nog geen toneeluitvoering gehouden. Maar het gaat er wel van komen! Zodra de vakanties voorbij zijn pakken we de draad weer op en gaan we door met waar we aan begonnen waren:

"Onrust in het rusthuis", een prachtig blijspel in vier bedrijven.

In het onlangs geopende rusthuis wonen nu nog maar drie bewoners. Gelukkig maar, want het loopt allemaal nog niet zo soepel. Er doen zich veel komische situaties voor die garant staan voor een avondje lachen. En dat is gezond voor een mens.

Bij het samenstellen van deze Wildenborcher waren de data van uitvoering nog niet definitief, maar er wordt gedacht aan eind november. Hou de krant in de gaten, we houden u op de hoogte. We hopen u allemaal te zien wanneer we het compleet nieuwe toneel voor het eerst in gebruik nemen.

Staringavonden voor de laatste keer met Hendrik en Marianne

Na zes jaar medewerking te hebben verleend aan de Staringavonden, nam het duo Hendrik en Marianne (Weernink) donderdagavond 6 augustus afscheid. De afgelopen twee jaar werden zij bijgestaan door de 12-jarige violiste Vera ten Vregelaar uit Leesten. Voor de eerste Staringavond dit jaar waren de weersvoorspellingen niet zo gunstig. Dat was ook te merken aan een wat magere opkomst. De tweede avond was het stralend weer en was de Kapel tot de laatste stoel bezet. Beide Staringavonden werden de gasten ontvangen met een kop koffie en een heerlijke plak kruidkoek. Dit werd

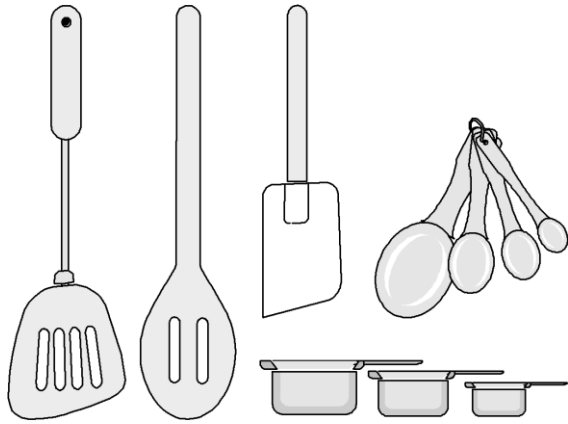
geserveerd door Janny Sligman en Jan Lindenschot die zich hiervoor in origineel Achterhoekse klederdracht hadden gestoken.

Na de koffie volgde, onder leiding van Bart en Alma v.d. Schoot, Bertus Wiltink en Frieda te Lindert, een rondleiding door de tuinen van De Wildenborch.

Terug in de Kapel werden de bezoekers verwelkomd met vioolmuziek door Vera en liet een ieder zich een fris gekoeld drankje goed smaken. Voor de laatste keer kon men daarna genieten van de voordrachten, sketches en liedjes van Hendrik en Marianne. Er werd aandachtig geluisterd naar het verhaal over het leven en werk van de dichter A.C.W. Staring. Naast deze presentatie was er muziek; gespeeld en gezongen door Marianne, waarbij zij zich een aantal keren liet begeleiden voor Vera. Vooral Hendrik zorgde voor de komische anekdotes. Zijn verhaal over de porties zuurkool die voor de kerst bij de dominee werden bezorgd, werd in de afgelopen zes jaar steeds spannender en langer. Aan het eind van de avond zong het publiek uit volle borst mee met 'Sikkels blinken, Sikkels klinken' en de 'Waldhoorn'.

Vanaf volgend jaar komt er een andere invulling van de Staringavonden, die al vele jaren een groot succes zijn, blijven.

Recept:

Lammetjespap uit Goor

Jarenlang heb ik gewerkt met een broodmagere 1^e machinist (nee hij wilde geenwerktuigkundige genoemd worden) uit Goor. Ik zal geen namen noemen want Goor is gevaarlijk dichtbij.

Maar, laten we hem Willem noemen. Willem kreeg het volledige zwarte koor (dat is een ietwat oneerbiedige naam voor al het personeel dat in de machinekamer van een schip werkt) zo gek om zes uur 's morgens het ontbijt te beginnen met Lammetjespap. De kok had daar natuurlijk nog nooit van gehoord, want die kwam uit het Westen. Maar na een paar mislukte pogingen en met de culinaire hulp van Willem stond eensklaps de enige echte en waarachtige Achterhoekse Lammetjespap 's morgens op tafel. Een hele grote schaal en "etten zal je want daar word je sterk van". Geen ontkomen aan. Na aanvankelijk gegriezel en nauwkeurig zoeken naar klonten werd het steeds meer een gewoonte. De Maleisische bemanning vond het met veel suiker erdoor ook wel lekker, dus stond de maîtres de cuisine (geen machinisten maar koks) niks anders te doen dan voor het ontbijt grote hoeveelheden Lammetjespap te koken. Werk zwaar onder hun stand natuurlijk.

Willem is heden ten dage nog steeds broodmager, dus wat dat betreft heeft al die Lammetjespap niet geholpen.

Het recept voor 4 personen uit Goor:

1 liter melk
60 gram bloem
Zout
Roomboter
Bruine suiker

De bloem met wat melk tot een glad papje roeren. De rest van de melk aan de kook brengen en onder goed roeren het bloempapje toevoegen. Voeg zout naar smaak toe en laat de pap ongeveer 5 minuten doorkoken. Geef de pap met een klontje roomboter en bruine suiker.

Lammetjespap werd volgens Willem in deze contreiën vaak gegeven aan zieken en als traktatie aan de kinderen. Misschien wat voor het Wildenborchs feest volgend jaar?

Eet weer allen smakelijk
Walrot

Van de Kapelcommissie

Uitnodiging

voor alle vrijwilligers van de Kapel over de afgelopen 60 jaar en iedereen die nog vrijwilliger wil worden

De Kapelcommissie verwelkomt u graag op vrijdagavond 9 oktober in de Kapel. De reden voor deze uitnodiging blijft tot die tijd nog een verrassing. Wij weten dat u bescheiden bent, maar toch stellen wij het zeer op prijs wanneer u allemaal deze avond aanwezig bent. Hoe groot of hoe klein uw aandeel ook is. Wij zorgen ervoor dat om 20.00 uur de koffie klaar staat. Deze krijgt u aangeboden met nog twee drankjes. Wij blijven zuinig op de centjes van de Kapel, dus daarom kosten verdere consumpties deze avond € 1,50. Om 22.30 uur sluiten we de avond af.

Winterwandeling en Nieuwjaarsvisite

Noteer alvast op de kalender:

De winterwandeling wordt gehouden op **zondag 3 januari 2010**.

Starten tussen 11.00 uur en 13.00 uur in de Kapel. U kunt weer kiezen uit een korte route van plm. 7 kilometer en een lange route van 14 kilometer. Natuurlijk ontbreken ook dit jaar de midwinterhoornblazers niet en we zorgen weer voor een heerlijk glas glühwein en kop erwtensoep.

Kosten voor deelname € 6,--, kinderen t/m 12 jaar betalen € 3,--

Om elkaar het allerbeste voor het nieuwe jaar te wensen organiseert de Kapelcommissie op **vrijdag 8 januari 2010** de Nieuwjaarsvisite. Aanvang 20.00 uur

Schoonmaakrooster Kapel

September	2 keer:	Jenny Nijssink – Gerda Bijenhof – Janny Reintjes
Oktober	2 keer:	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Grubben
November	2 keer:	Diny van Ark – Gerry Kistemaker – Annie Schröer
December	2 keer:	Aly van Arragon – Diny Pladdet – Riet van Ditshuizen

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda Wildenborchse verenigingen in of vanuit de Kapel:

- Schietvereniging:** Elke dinsdag
van 20.15 uur tot 22.30 uur
seizoen: tweede dinsdag in augustus t/m tweede dinsdag in juni
- Koersbal:** Om de week op donderdag, 1ste en 3de donderdag van de maand
vanaf 20.00 uur
seizoen: september t/m april
(info. over het spel zie Wildenborcher febr. 2007)
- Volksdansgroep:** Elke donderdag
van 9.30 uur tot 11.00 uur
seizoen: september t/m mei
- Wildenborchse
Vrouwenclub:** Laatste donderdag van de maand.
van 20.00uur tot omstreeks 22.00 uur.
seizoen: oktober t/m april.
- Klootschieten:** 3^e Zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen in de Kapel